

אנורקסיה ואהבה

כשאלוהים ברא את בן האדם העניק לו חיים בהם יכול ליהנות, לנצלם ולטפח עצמו וסביבתו.

ביתנו החליטה בבוקר בהיר אחד בעודה בת 32 שהאוכל שהיא אוכלת מיותר לה. בהדרגה החלה להפחית את תזונתה עד שרצתה מאד. במרוצת הזמן הגיעה למצב של "שלד ועצמות". בהתחלה לא ידענו כלום על מחלת האנורקסיה. אך עם הזמן התבהרה לנו התמונה. הבנו שמתוך צורך רגשי ישנם אנשים שרוצים להיראות במיטבם והם מטפחים סגנון חיים שיוביל אותם להיראות יפים ומושכים. מהי הדרך שלהם להשיג זאת? ניסיון לרצות. הם עסוקים בהפחתה של כמויות האוכל כדי לקבל תוצאות טובות... אך זה לא מספיק. הם ממשיכים להפחית את כמות האוכל עד שפעולה זו נותנת את אותותיה השליליים. במהלך הזמן פעולה זו הופכת למעין התמכרות כפייתית שתוצאותיה:

- היחלשות וירידה בכוח הפיזי
- רזון ושינוי בהופעה כמו: כיעור וחוסר פרופורציה של הגוף
- ירידה במוטיבציה לבצע את פעולות היומיום

הייתה לנו בת מלאת חיים, יפה, פעילה, תוססת ומשכילה – אשר נקלעה למצב זה. היא התייסרה בחייה במשך 18 שנים והגיעה למצב שבו כמעט הייתה מרותקת למיטה. בשבוע האחרון לחייה התמוטטה והשתתקה בגופה אולם נשארה צלולה. שבוע לאחר האשפוז החזירה את נשמתה לבורא.

מילתה האחרונה של ביתנו הייתה "חבל". ביתנו שכבה בבית החולים ואנו אמרנו שאנחנו הולכים לנוח בבית. אחרי שעות ספורות החזירה נשמתה לבורא. התקופה שבה התמודדה עם מחלת האנורקסיה נמשכה על פני שנים רבות. שנים אלו היו עבורנו לתקופה קשה, מעייפת ומיגענת. עם זאת הינו מלאי תקווה שבריאות ביתנו תשוב אליה.

מי יכול לתאר כמה להורים קשה להיפרד מבתם האהובה? איך אפשר להסביר שאב יקרא קדיש על ביתו?

בהסתכלות לאחור, זהו סוג של צורת חיים שבה אכזבה, חוסר מעש וייאוש. כל זאת, בזמן שהחיים מנוצלים במיטבם על ידי רוב בני האנוש. בתנו במהלך השנים קיבלה תמיכה רפואית. עזרנו לה בצרכי היומיום שלה והיא מצידה העריכה זאת. עם הזמן החלה להתרחק מחברות וממפגשים משפחתיים, הסתגרה והתבודדה. כהורים היה לנו חשוב לשמור על עצמאותה – לכן, לפעמים היינו צריכים לנהוג בקשיחות כלפיה. אך תמיד התלכדנו סביבה כדי לחזק אותה דרך אהבה. תמיד הזכרנו לעצמנו שההתנהגות שלה זו לא "היא", אלא זו "המחלה".

כהורים עמדנו בפני דאגות רבות. עשינו כל שיכולנו כדי לשמור על מצב רוחה של ביתנו ועל בריאותה. מניסיונו אנשים שנקלעים למחלת האנורקסיה זקוקים לתמיכה ולאהבה מצד הוריהם. אנו מרגישים שהחיבוקים הרבים שהענקנו לבתנו עשו את שלהם. זאת עד כדי ששמרו עליה בין החיים. היא ידעה זאת ולא פעם ביקשה שנמשיך לאהוב אותה ולחבקה. זה מה שהצליח להשכיח ממנה ולו במעט את סבלה המתמשך. הרגשנו שהפגנת אהבה, במצבים כאלו, חשובה אפילו יותר מתזונה.

הורים יקרים, בנכם או בתכם סובלים ממחלת האנורקסיה, כידוע לכם זו מחלה איומה ומיגענת. מניסיונו זו מחלה מלאת פחד ממושך וסבל רב גם לחולה, גם להוריו וגם לכל שאר הסובבים.

ביתנו התמודדה עם המחלה בסבלנות, באומץ לב ובפייסנות. הרגשנו שמותה סימן את אהבתה אלינו בכך שלא יכלה לתאר לעצמה חיים בלעדינו. אנחנו כהורים עדיין מרגישים את קיומה ליצדנו. כל המילים החמות שכתבה לנו מלוות אותנו ברגש של אהבה וצער על האובדן. ולא נותר לנו אלא להתפלל לנשמת ביתנו שתמצא את המקום המיועד לה. כמו גם שמקרה זה ילמד את אלו שנקלעו למצב דומה להספיק בזמן סביר להציל עצמם מאובדן כליל.